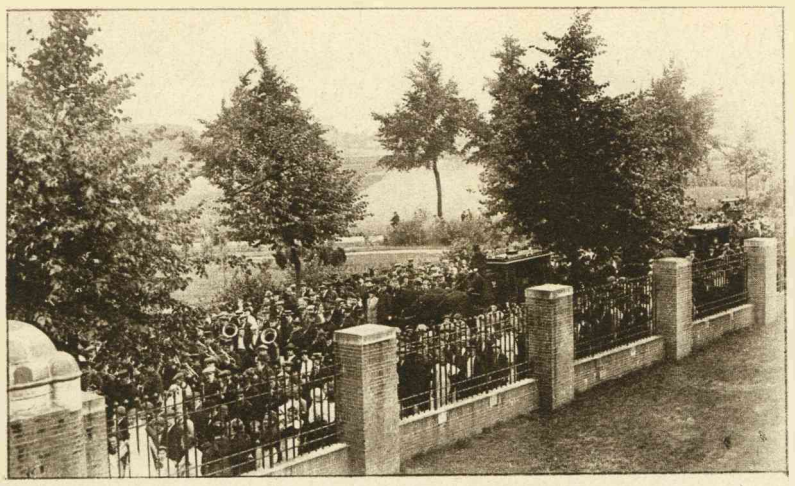

MILITAIRE BEGRAFENIS.

Onder groote belangstelling is Dinsdag 20 Juli te Nijmegen de begrafenis met militaire eer geschied van de beide slachtoffers van het treurig ongeluk dat voor eenige dagen plaats greep in de H.B.S.-kazerne te Nijmegen en waarbij de korporaal C. van Hofte uit Oud-Beierland en de kanonnier 2e kl. J. Mets uit Amsterdam doodgeschoten werden, door een kameraad die bezig was zijn geweer schoon te maken.

H. J. F. MIRANDOLLE. †

Voor eenige dagen is te Hilversum overleden de heer H. J. F. MIRANDOLLE, in leven oud-zeeofficier en oud-ambtenaar der H.S.M. De overledene, die algemeen geacht en bemind was, had in verscheidene liefdadigheidsvereenigingen 'n werkzaam aandeel. *(V. F. B.)*

EEN NIEUW STATION TE MAASTRICHT.

Wij brengen hierboven een foto van het nieuwe station te Maastricht, dat weldra klaar zijnde, in alle opzichten een aanwinst zal blijken te zijn voor de Limburgsche hoofdstad. *(V. F. B.)*

AVONDSCHOON

DOOR JOB STEYNEN

Treesje heette ze. Maar de romantisch aangelegde, hooggestemde mijnheer Ekman, haar onderwijzer, had haar „Avondschoon" gedoopt. Overdag zag het meisje wat bleek, want heel sterk was ze niet; haar gezichtje leek dan smal, en groot en diep deden de oogen daarin, maar 's avonds, 's avonds! Ge hadt haar dan moeten zien onder de les, met haar van inspanning roode wangen en blinkende oogen; het zachtbruine krulhaar maakte het kopje van Trees tot iets ongemeen fijns.

„Avondschoon," fluisterde de zachtzinnige onderwijzer dan, terwijl hij zijn teedere oogen bijna geheel sloot, en het kind langzaam over de glanzende haren streek.

„Avondschoon, ik heb een bloem voor je meegebracht," heette het een andermaal, - „een fijne, mooie bloem, net als jijzelf bent."

En het meisje bloosde dan diep, en werd bevangen van een zoete verrukking om zooveel vriendelijkheid van iemand tegen wien zij als tegen een verheven wezen opzag. Indien er iets van twist of onaangenaamheid tusschen de andere kinderen heerschte, beduidde Ekman haar, dat zoo iets te ver beneden haar was dan dat zij zich de fijne blanke handjes ermede bezoedelen zou.

„De wereld is groot, kindje, wantrouw haar," zoo ried hij haar welmeenend, - „bemoei je zoo weinig mogelijk met de menschen, want je kunt er niets dan grofheid en eigenbaat van leeren; jij bent oneindig veel beter dan die anderen.

Je bent voor iets beters bestemd, dat voel ik. Er is iets, ik weet niet wat voor bijzonders in jou."

Allengs had het meisje, hoe verbaasd in den aanvang ook, zich gewend aan de teedere woorden, aan den zachtzinnigen blik, en aan de weeke hand, die haar het hoofd streelde. Allengs was zij gaan gelooven, dat zij werkelijk iets bijzonders was, beter dan de anderen, en dat het leven een ongewoon geluk voor haar had weggelegd. De vriendinnen waren haar vreemden, wederzijds was minachting in de onderlinge verhouding; omgang had ze niet, ze hield van niemand uit hare omgeving; mijnheer Ekman vergoodde ze, maar te hoog was deze boven haar verheven dan dat van uitwisseling eener vertrouwelijke genegenheid sprake kon zijn. Hij had haar dag-in dag-uit voorgehouden, de vogels, de bloemen, den maneschijn en het mooie diepe grachtwater lief te hebben, en ook muziek, schilderkunst en nog velerhande fraaie zaken, welke te begrijpen haar ten eenenmale niet gegeven was, want haar gezichtje mocht zoo nobel en schoon wezen als het was, een innerlijk weerspiegelde het zeker niet. Dat fijne, edele gezichtje behoorde aan een heel gewoon kind, dat voor hoegenaamd niets aanleg had, haar ledigheid door stilzwijgen dekte, en juist in hare weeke onbestemdheid een verzetlooze prooi moest worden van een idealist gelijk die verheven Ekman. Thuis vond het kind ook geen vertrouwelijkheid, en schonk zelve die ook aan niemand. Haar vader en moeder waren, nu ja, misschien wel goeie menschen, maar erg gewoon. De vader rookte sigaren en des avonds trok hij soms naar een naburig koffiehuis om een glas bier te drinken, en bier en sigaren waren, naar Ekman's zeggen, beide verwerpelijke leelijkheden, op het onzedelijke af. Thuis las hij de courant of speelde met de moeder dominee, — een laf vermaak voor leege hoofden en arme harten, zooals Ekman dat noemde. De moeder was, zoo mogelijk, nog onbeduidender dan de vader; zij deed niets dan huishoudelijke bezigheden, en, wat het ergste was, ze deed die nog met pleizier ook, ze zong of neuriede onder haar werk en vond vreugde aan allerlei onbeduidende voorvalletjes. Een geluk mocht het heeten, dat Trees geen broers of zusters had, want met zulk een vader en moeder zouden die kinderen onuitstaanbaar van alledaagschheidzijn geweest, en haar bijna onafgebroken hebben getreiterd met hun zingen, hun lachen, hun praten, in één woord, met hun bestaan.

Zwijgend en nukkig kon het meisje soms uren lang in een hoek zitten.

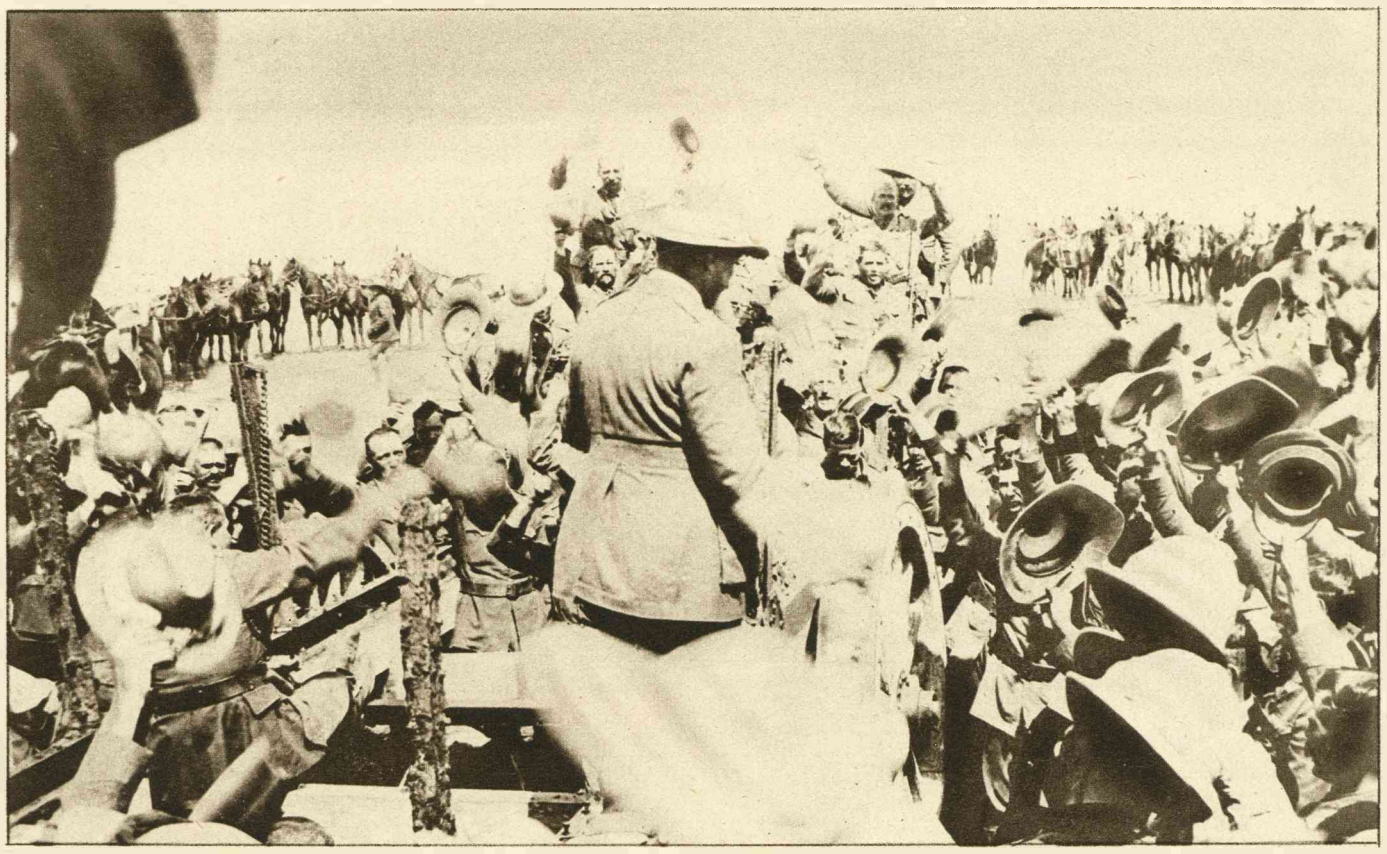
„Wat scheelt er toch, meidlief?" vroeg de moeder dan.

„Niets," antwoordde het kind norsch.

„Kom, je kunt 't mij gerust vertellen, als er wat aan scheelt," zoo trachtte ze het meisje te overreden. Maar niets hielp, en de moeder zag er gaandeweg vanaf haar tot vertrouwelijker omgang te brengen; ze hield Treesjes sombere buien voor nukken, wel aan meisjes van haar leeftijd eigen, en welke later wel zouden uitslijten. De gezonde, eenvoudige vrouw, hoe kon ze vermoeden, dat dit meisje al een afschuw van het leven kreeg, en in de uren van haar mokkend zwijgen dien afschuw al denkend tot iets moois en benijdenswaardigs verhief, iets wat voor gewoon voortlevende kudde-menschen onbereikbaar was, doch haar met haar bijzonderen aanleg bereikbaar. En ze meende, dat het niet het minste haar levensinzicht was wat haar verre verhief boven ieder dien zij kende.

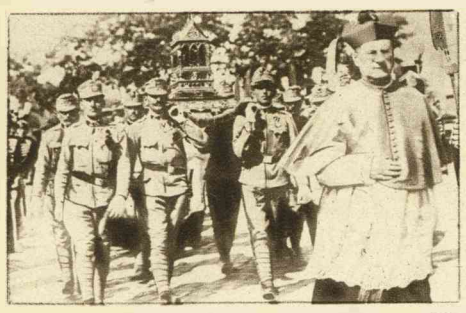
Zoo leefde zij voort tot haar zestiende

(Zie vervolg op pag. 16.)

DE VELDTOCHT IN DUITSCH ZUID-WEST-AFRIKA.

Enorme ovaties zijn er Generaal Botha door zijn officieren en manschappen gebracht, bij het vernemen der laatste successen, die Botha's leger tegen het Duitsche leger in Duitsch Zuid-West-Afrika behaald heeft.

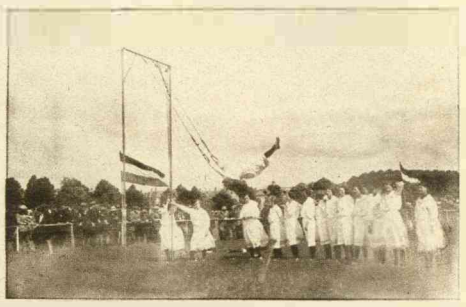
EEN PROCESSIE. *(V. F. B.)*

Te Rome is onlangs met groote plechtigheid een processie gehouden, waarbij de zegen is afgesmeekt voor de Italiaansche wapenen.

EEN TREURIG OORLOGSBEELD.

Een blik in een Belgische loopgraaf na een door de Duitschers ondernomen stormaanval, die werd afgeslagen. De soldaten, die op den grond liggen, zijn òf gewond, òf gestikt door de vergiftige gassen.

EEN TURNBETOOGING.

Te Deventer had Zondag 18 Juli op het voetbalveld van „U. D." een Gewestelijke Turnbetooging plaats vanwege het Middengewest van het Ned. Gymnastiek-Verbond. Ondanks de minder gunstige weersgesteldheid, namen ongeveer 500 turnsters en turners aan de betooging deel. Wij geven hierboven de turnsters tijdens het werken aan de ringen.